

El poder (limitat) de l'escola

written by Joan Fonollosa | 30 d'abril de 2018

Una de les cantarelles més reiterades dels altaveus de l'espanyolisme rampant és que si l'independentisme ha arribat a Catalunya fins a on ha arribat, és per culpa de l'adoctrinament al qual són sotmesos els nens i joves per les escoles catalanes i per TV3.

No discutiré ara aquesta fal·làcia que qualsevol que hagi passat una temporadeta a Catalunya amb els ulls mínimament oberts sap que és mentida, ni tampoc m'estendré sobre l'argument obvi que si això fos cert tots els que hem estat educats en l'escola franquista i vèiem el món a través del No-Do hauríem de ser uns franquistes convençuts, cosa que evidentment no és el cas.

El que em ve de gust comentar ara són dos casos particulars, de dues persones molt concretes i conegudes, a qui el pas per determinades escoles (i en règim d'internat, lluny de casa i de la seva gent) no ha produït uns efectes gaire diferents dels que s'haurien obtingut sense aquestes experiències vitals.

La primera és el líder nord-coreà Kim Jong Un. Un personatge ben curiós (per dir-ho d'alguna manera) que regeix amb mà de ferro el seu país, tal com ho van fer abans el seu pare i encara abans el seu avi, esdevenint així el tercer membre d'una dinastia que regna des de fa setanta anys un país amb un règim d'ideologia comunista, autoanomenat "popular" i "democràtic".

Doncs bé, resulta que aquest producte típic d'una dictadura –comunista o no– va estudiar a Suïssa, on va aprendre anglès i alemany. Certament, sona força estrany: Suïssa, país de llibertat, una de les democràcies més antigues i prestigioses

del món, pot produir un dictador com aquest? Ser capaç de llegir en anglès i alemany no li ha permès que les seves lectures hagin anat gaire més enllà de Marx, Engels i Mao? Doncs això sembla. Si de veritat l'influx de l'escola fos tan poderós, hauria de tenir, ni que fos una mica, un esperit democràtic i internacionalista.

El segon cas ens toca de molt més de prop i també pertany a una dinastia, tot i que molt més llarga i antiga. Es tracta de Don Felip de Borbó i Grècia, actualment regnant a Espanya amb el nom de Felip VI. Aquest senyor va fer, entre setembre de 1984 i juny de 1985 un curs preuniversitari en el Lakefield College School, al Canadà, abans de llicenciar-se en Dret per la Universitat Autònoma de Madrid (1988–1993). El mateix any inicia un màster en Relacions Internacionals per l'Edmund Whool of Foreign Service de la Universitat de Georgetown (USA), el qual finalitza el 1995. També va tenir temps per passar per les tres Acadèmies militars espanyoles (Terra, Mar i Aire) on es va llicenciar amb els graus corresponents.

Tot això va fer que en alguns moments els seus més entusiastes defensors en destaquessin la seva gran preparació per a l'ofici de rei, de manera que fins i tot es va proposar de manera més o menys informal el títol de "El Preparado".

A part dels tres o quatre anys que entre unes coses i altres es va estar al Canadà i als USA, se suposa que, a la carrera de Dret devia fer alguna assignatura de Dret Constitucional, alguna de Política, i que alguna classe d'Història d'Espanya devia rebre.

A les Acadèmies militars devia coincidir amb els que, professió obliga, han de conviure amb militars democràtics d'arreu en missions de l'ONU i segur que ja en devien parlar a les xerrades fora de classe. I si amb tot això no n'hi hagués prou, si malgrat tot "esto es España" i no hi ha més cera que la que crema, al Canadà i als Estats Units segur que sí que va estar en contacte amb professors i companys que eren

demòcrates de veritat, i amb uns règims polítics autènticament federals; fins i tot, al Canadà, amb un territori (el Quebec) amb una llengua diferent i unes aspiracions independentistes culminades no en un, sinó (per ara) en dos referèndums.

Doncs no. Saber idiomes no li va servir per, en el seu discurs de coronació, ser capaç de dir al final més que «muchas gracias, moltes gràcies, Eskerrik asko, moitas grazas». Haver viscut al Canadà no li va permetre entendre ni un borrall de les reivindicacions catalanes (ni basques) i haver estat en contacte amb el federalisme dels EUA no li ha evitat el discurs del 3 d'octubre. Ens ha sortit un Borbó en tota regla, mereixedor dels mateixos qualificatius que han adornat tots i cadascun dels seus avantpassats des de Felipe V fins avui i que m'estalvio.

I és que, pel que fa a la formació com a persona, pesa molt més el que es veu a casa que el que t'ensenyen a l'escola.